

L a n d s k a p s n ä m n d e n s framställ-
ning till Ålands landsting med förslag till

N:o 6/1938.

ändrad lydelse av § 12 i landskapslagen inne-
hållande särskilda stadganden angående vägvä-

sendet i landskapet Åland av den 8 april 1929.

Åsyftade paragraf stadgar:

"Bygges ny allmän väg eller utvidgas eller flyttas tidigare före-
fintlig, skola de kommuner, genom vilkas område vägen drages, ansva-
ra för samtliga i §§ 6 och 8 nämnda ersättningar" (för markinlösen)
och motivet för detta stadgande har uppenbarligen varit, att veder-
börande kommun framför andra skulle ha gagn av ett vägbygge. Denna
nytta antogs då givetvis komma att motsvara kostnaden; i varje hän-
delse hade man tydligen utgått ifrån att uträkningar och nybyggnader
på de allmänna vägarna överallt vore av behovet och att tungan små-
ningom av sig själv, i den mån de påräknade om- och nybyggnaderna ble-
vo genomförda, skulle utjämnas. I riket, där detta stadgande trädde
i kraft ett par år tidigare än i landskapet, blev man snart tvungen
att ändra det därhän att bidrag till utjämnande av de genom detsamma
uppkommande orättvisorna kunde utgivas. I landskapet skapades denna
möjlighet redan från början genom en bestämmelse därom i paragraf 13
av ovannämnda lag. Emellertid har erfarenheten i landskapet visat
att en sådan utjämning enligt här och i riket tillämpad praxis icke
är tillfyllest. Bestämmelserna sådana de nu äro och åsyftade praxis
ger icke landskapsnämnden möjlighet att föra den del av marklösen-

kostnaderna, som slutligen skall täckas av kommunerna, på den el-
ler dem, som draga nytta av vägen.

Sålunda måste Jomala socken, som blott för ett par byars trafik
har nytta av den planerade nya vägen till Önningeby, ansvara för
all marklösen, medan Lemland och Lumparland, som i sin helhet ha
gagn av den, undgår varje kostnad härför. Eckerö, som får lika
stor nytta av infartsvägen från väster till Mariehamn som mellersta
och norra Hammarland, slipper ifrån all marklösen o.s.v. Det bör
erinnras om att Hammarland på sin tid var skyldigt att erlægga mark-
lösen för Eckerö-vägen över Öra och ifråga om Sund får kommunen
vidkännas samma skyldighet för Vårdö-vägen över Prästö. Beträf-
fande landsvägarnas markinlösningar torde måhända en ändring snart
genomföras i riket och därmed, efter det här föreslagna omredige-
ring trätt i kraft, även i landskapet; men med avseende å bygde-
vägarna kvarstå orättvisorna. För att definitivt avlägsna dessa
och tillåta en så smidig anpassning som möjligt efter rikets för-
hållanden, röreslås, att den nya bygdeväglagens bestämmelser om
fördelningen av underhållskostnaderna för vägar, som kunna vara
till gagn för flera distrikt, tillämpas även ifråga om markinlösning
för allmänna vägar. Genom en omredigering av lagrummet i övrigt
har landskapsnämnden försökt göra detsamma utan framtida ändring
tillämpligt, även för det fall rikslagen skulle ändras därhän att
statsverket skyldigkändes att betala all i riket behövlig vägmark.
I anslutning till vad ovan framhållits rör landskapsnämnden

303

att Landstinget ville antaga nedanstående
förslag till ändrad lydelse av § 12 i land-
skapslagen innehållande särskilda stadganden
angående vägväsendet i landskapet Åland, utfär-
dad den 8 april 1929.

§ 12.

Bygges ny allmän väg eller utvidgas eller flyttas tidigare förefintlig, skola de kommuner, som hava nytta därav, ansvara för den del av samtliga i §§ 6 och 8 nämnda ersättningar, vilken icke erlägges ur landskapsmedel, enligt fördelningsgrund, som efter det förslag härom inhämtats av respektive kommuner, fastställles av landskapsnämnden.

Mariehamn den 12 oktober 1938.

På landskapsnämndens vägnar:

2.
Gangphung

Marner & Co